

**Med de voksende spændinger,
hold jer det store billede
for øje.**

**Helga Zepp-LaRouche i
Schiller**

Institut Nyt Paradigme

Webcast

9. maj, 2018. pdf; dansk

I betragtning af tilstanden i hele Mellemøsten, efter de destruktive krige i Irak, Syrien, Yemen, Afghanistan, er det selvfølgelig meget klart, at det eneste, der virkelig vil løse problemerne i dette område, ville være det, jeg har sagt så mange gange før: Der er brug for en forlængelse af den Nye Silkevej ind i hele dette område, fra Afghanistan til Middelhavet, fra Kaukasus til den Persiske Golf, og for at have en udviklingsplan for alle disse lande som en integreret plan. Dette ville kun kunne fungere, hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, USA og forhåbentlig europæiske lande, alle aftaler, at dette område må opbygges økonomisk. Den eneste måde, hvorpå man kan få fred i det område og virkelig blive terrorismen kvit, er, hvis man har et perspektiv for et håb om fremtiden.

Download (PDF, Unknown)

Nomi Prins: Federal Reserve etablerer en ny finanskatastrofe

Tirsdag, 1. maj, 2018 – Bankhistorikeren Nomi Prins sagde i en artikel den 26. april i »TomDispatch« om sin nye bog, at verdens hovedcentralbanker har anbragt USA og de europæiske lande foran et nyt finanskrak, og at præsident Trump foretager udnævnelser til Federal Reserves bestyrelse, hvis slappe banktilsynspraksis meget snart kunne vise sig katastrofal. Prins' artikel har titlen, »Donald Trump and the Next Crash Making the Fed an Instrument for Disaster« (Donald Trump og det næste krak gør Fed til et instrument for katastrofe).

Hun skrev: »Det, som min research til min nye bog, *Collusion: How Central Bankers Rigged the World*, afslørede var, hvordan centralbanker og massive finansinstitutioner har samarbejdet om at manipulere globale markeder i det seneste årti. De store centralbanker gav sig selv en blankocheck til at genoplive problembanker med; købe stats-, ejendoms- og selskabsobligationer med; og i visse tilfælde – som i Japan og Schweiz – også aktier ... Deres politikker har oppustet værdipapirboblen.«

Ved at »trylle« penge til store banker og selskaber til at opkøbe deres egne aktier, har centralbanker både skabt enorme selskabsgældsbobler og manipuleret aktiemarkeder op til højder, hvorfra de sandsynligvis vil krakke. Kort sagt, så har de »skabt værdipapirsbobler, som kunne eksplodere til en endnu større krise i næste omgang«, sagde Prins.

Prins skrev, at »i dag står vi nær – hvor nær, ved vi endnu

ikke – kanten af en farlig, finansiel afgrund. De risici, som udgøres af de største private banker, eksisterer stadig, blot med den forskel, at de nu er endnu større, end de var i 2007-08 [henved 40 % større, -red.] og opererer i en arena af endnu mere gæld«. Og, tilføjer hun, »præsidenten udpeger medlemmer til Fed, som blot vil øge faren for disse risici i de kommende år«.

»Et krak kunne vise sig at blive præsident Trumps værste eftermæle. Ikke alene hører han ikke alarmklokkerne ... men han har sikret, at det er der heller ingen af hans udnævnelser, der gør. Efter en hård kampagne imod den globale finanssektors dårligdomme i 2016-valgkampen, hvor han lovede en Glass/Steagall-lov for moderne tid, for at opsplitte bankindsud fra de mere spekulative aktiviteter på Wall Street, efterlader Trumps tilbageførsels-politikker og udnævnelser vores økonomi mere eksponeret end nogen sinde.«

I *Collusion*, der blev udgivet 1. maj, kræver Prins to politiske handlinger imod det truende kollaps: »I stedet for at finansiere spekulative bobler i hænderne på de store, private banker, bør centralbanker finansiere store programmer for investering og økonomisk genrejsning. Vi bør bryde bankerne op à la Glass-Steagall, så de ikke kan holde folks bankindsud som gidsel under den næste krise.«

**Britisk geopolitik: Fjende af Trump;
fjende af Amerika; fjende af**

fred

Leder fra LaRouchePAC, 30. april, 2018 – For at præsident Donald Trumps præsidentskab skal overleve og opnå noget som helst af betydning for Amerikas fremtid, må de britiske angreb mod hans administration blive besejret.

Disse angreb har gentagne gange haft til formål at tvinge præsidenten ind i en konfrontation med Rusland »på britisk side«, eller også blive drevet ud af embedet af en »Russiagate«-skandale, der er opfundet af britisk efterretning.

Og britisk, geopolitisk tankegang internt i Trumps administration skubber ham væk fra enhver politik for at »gøre Amerika stort igen«, som han lovede under sin valgkampagne.

Britiske krav om en krigskonfrontation med Rusland har skabt kriser for præsidenten og den politik, han har i sinde, for samarbejde mellem stormagter for fred og økonomisk fremskridt. Men når dette samarbejde har frembragt afgørende fremskridt hen imod fred og genopbygning af Koreahalvøen, bliver Trump skubbet til at angribe Iran: igen, så er det Rusland, der er målet.

Storbritanniens »Skripal-forgiftningsaffære« og »kemiske angreb i Douma« – der forårsagede masseudvisninger af russiske diplomater og krig mod Syrien – ser nu i stigende grad ud til at have været krigs-svindelnumre, ligesom Tony Blairs »irakiske masseødelæggelsesvåben«. Så nu har den israelske premierminister »Bibi« Netanyahu pludselig hævdet, at han har »100.000 hemmelige filer«, han ikke kan afsløre, om »Projekt Amad«, hvor atomvåben fremstilles af Iran, og som USA må hjælpe Israel med at ødelægge. Fra et Israel, der i hemmelighed anskaffede og udviklede snesevis af leveringsdygtige atomvåben, og stadig lyver om dem, er dette en uhyrlighed. Men dets mål er indlysende: Trump må vælge

krig, vælge briternes side imod Rusland, opgive sin politik for stormagtssamarbejde.

Amerikas økonomi får samme behandling.

Præsident Trump bliver skubbet bort fra sine erklærede hensigter – at bryde Wall Streets »gigantboble«, bygge ny, højteknologisk infrastruktur, udvide rumprogrammet og atter sætte »vore fodaftryk i fjerne verdner« – for i stedet at vedtage *britiske* alternativer. Disse alternativer blev udtrykt af finansminister Mnuchin på Fox Tv mandag morgen, mens han kom med totalt falske påstande om den amerikanske økonomis reelt set særdeles magre resultat. »Skattelettelser«, sagde Mnuchin; den politik for skattelettelser til styrkelse af konkurrenceevnen blandt transatlantiske nationer, som blev lanceret af Storbritannien under Margaret Thatchers regeringer i 1979-90. »Afregulering af bankerne«, lød Mnuchins slagord, og som blev opfundet af en britisk afregulering af bankerne i 1986, der var så gennemgribende, at den blev kaldt »Big Bang« og drev Amerika til at opgive Glass/Steagall-loven og dernæst til at opleve et finanskrak præcis et år senere.

Og »privatisering«, en politik, der blev udviklet i 1970'erne og 1980'erne i UK og i de britiske kolonier New Zealand, Australien og Canada, bliver nu brugt til at ødelægge det amerikanske rumprogram og Trumps forpligtelse til at bygge en ny, økonomisk infrastruktur.

Den 27. april afsværgede lederen af National Space Council, skabt af præsidenten, internationalt samarbejde om rumforskning, alt imens en anden embedsmand sagde, NASA ikke skulle udvikle noget nyt rumsystem, hvis det kunne købe et allerede eksisterende, privat system. Den amerikanske transportminister udelukkede bogstavelig talt under et besøg i Beijing samarbejde med Kina om nye infrastrukturprojekter.

Kinas globale netværk med store infrastrukturprojekter, Bælte & Vej Initiativet, udgør den største mulighed for

stormagtssamarbejde – USA med Kina, Indien og Rusland – der nogen sinde har eksisteret.

Hvis USA forsætter med denne stupiditet, vil Kina, Indien, Rusland og Japan snart anføre menneskets udforskning af rummet, mens Amerika kigger frem af mudderet af økonomisk stagnation og omsiggribende narckoafhængighed.

I sit forslag fra 2014, »Fire Nye Love«, specificerede Lyndon LaRouche en »omgående genindførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af USA's præsident Franklin D. Roosevelt, [og] en tilbagevenden til et system af et topstyret og gennemgribende defineret, statsligt nationalbanksystem« med det formål at investere i produktivitet gennem højteknologisk infrastruktur, et udvidet NASA og et forceret program for opnåelse af fusionskraft.

Dét repræsenterer »det Amerikanske System«, som de britiske geopolitikere altid har søgt at ødelægge – og som kan besejre dem.

Foto: På sidelinjerne af det 25. APEC-møde for økonomiske ledere. Med USA's præsident Donald Trump og den russiske præsident, Vladimir Putin. 11. nov., 2017. (en.kremlin.ru)

**Skripal-affæren giver nu
bagslag mod
Det britiske Imperium i et**

globalt paradigmeskifte

Leder fra LaRouchePAC, 3. april, 2018 – Forgiftningen af to russiske borgere i England i sidste måned, der fra UK's May-regerings side på så bombastisk vis tilsigtede at isolere Ruslands præsident Vladimir Putin og indfange det ligeledes britiske mål, præsident Donald Trump, i en fælde, kan ende med at efterlade May og udenrigsminister Boris Johnson med æg i ansigtet.

Situationen er ved at vende. Den nye virkelighed med de store fordele for nationer i hele verden ved Kinas Nye Silkevej, og fordelene ved samarbejde mellem stormagterne for fred sådan, som præsident Trump har forstået det, får nu Mays totalangreb til at give bagslag. Briterne blev allerede stukket, da det viste sig, at kun halvdelen af EU's lande gik med til at udvise russiske diplomater og andet kaos mod Rusland, og nu er de dybt krænkede over præsident Trumps »mindre end fulde støtte«, som deres medier udtrykker det.

Faktisk har Trumps pressesekretær igen 2. april bekræftet, at Trump har inviteret præsident Putin til et topmøde »på flere forskellige lokaliteter, inkl. Det Hvide Hus«. Præsident Trump har nu tre afgørende topmøder i sigte – med Japans premierminister Shinzo Abe, med Vladimir Putin og med den nordkoreanske leder Kim Jong-un – hvilket kunne vende verdenssituationen til det bedre. Det andet og tredje topmøde imødegås rasende af briterne og alle slags amerikanske og europæiske neokonservative og liberale imperialister. Men også dette giver nu bagslag.

Nu, med dagens rapport fra UK's eget Forsvarsvidenskabelige og Teknologiske Laboratorium i Porton Down om, at det *ikke har* fastslået bevis for fr. Mayhems (fr. 'Kaos') russiske forgiftningssag, er morgendagens (4. april) sammentræde af

lederne i Organisationen for forbud mod kemiske våben (OPCW) – hvis regler UK har ladet hånt om, for at skynde sig at »føre an i angrebet« mod Rusland – stillet i et nyt lys. Et par modige briter har sagt, at forskerne ikke var tilfredse med at blive afkrævet at »producere« til en politisk heksejagt, og de havde ret.

Desuden »udvikler Kina og Rusland tættere bånd«, ikke mindst, fordi »vestlige lande lægger politisk pres på Rusland [i Skripal-sagen], og USA provokerer Kina ind i en handelskrig«, skrev *Global Times* i går. Kina har været fuldstændig upartisk og ønsket, at OPCW's procedurer blev fulgt, men har sendt en officiel delegation til den Syvende Moskva-konference om International Sikkerhed, der starter 4. april, sammen med 95 andre nationer.

Vi har set, at det forsøgte »Russiagate«-kup mod præsident Trump står til at give bagslag, et bagslag, der er frembragt af den samme, nye virkelighed i kombination med en lang mobilisering fra Lyndon LaRouches bevægelse i USA's side. Nu bliver FBI, endelig langt om længe, efterforsket og udrenset i toppen.

Men, vi må ikke glemme, at de transatlantiske finanssystemer endnu engang er klar til at krakke. Og, siddende på denne vulkan, kan vi ikke lave langsomme og langsigtede planer for realisering af den Eurasiske Nye Silkevejs nye paradigme. Det skal ligge på bordet, for såvel USA som for Europa, nu. Det starter med at vedtage eller genindføre Glass/Steagall-bankopdeling – som Kina allerede gør med sine kommercielle banker – for at bryde Wall Streets og City of Londons kolosser op, før de trækker os ind i endnu et mareridtskollaps.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede, så udgør de regeringer, der allerede fuldt og helt *har* bakket op omkring Storbritanniens marts-kaos mod Rusland, en fare for deres egne befolkninger, og for verdensfreden. At præsident Trump går frem med topmøderne, inkl. med præsident Putin, er afgørende

og må støttes.

Men de projekter, han har lovet amerikanerne, inkl. nye store infrastrukturprojekter og kolonisering af rummet, kræver, at Lyndon LaRouches forslag for »Fire Nye Love til Nationens Redning«, bliver gennemført.

Foto: Den britiske PM Theresa May besøger Salisbury, stedet for det angivelige »russiske giftangreb«. 16. maj, 2018. (Number 10 / Flickr)

Den italienske økonom Alberto Bagnai, nyvalgt senator, promoverer Glass-Steagall for Italien

15. marts, 2018 – Den velkendte økonom Alberto Bagnai er blevet valgt til det italienske senat for Lega. I et langt videointerview med videoblog Byoblu understreger han Glass-Steagall som en del af forklaringen på, at han, en venstreorienteret intellektuel, tilsluttede sig et »højrefløjparti« som Lega. Venstrefløjen er opdelt i to lejre, siger Bagnai: de beredvillige bødler, der sidder i regeringen, og de nyttige idioter for finanskapitalen såsom dem, der kræver magt til folket.

»Jeg er ikke fordomsfuld over for finanssektoren. Vi er blevet stalket af folk, der insisterer på, at penge er djævelens afføring – et sted mellem St. Bernadine af Sienna og et psykiatrisk hospital. Men siden venstrefløjen gik med i regering ... er denne funktion svulmet op. Finans er blevet en

kræftudvækst, og det må vi tackle. I Legas program er der nogle korrigerende forholdsregler; for eksempel bankopdeling mellem kommercielle banker og investeringsbanker», den klassiske beskrivelse af FDR's Glass/Steagall-lov fra 1933.

Foto: Den italienske økonom Alberto Bagnai, nyvalgt senator for Lega, går ind for bankopdeling.

Londons scenarie for krig, eller Kinas scenarie for fremskridt? Hvad vælger Amerika?

Leder fra LaRouchePAC, 19. marts, 2018 – Den britiske regerings nu dagligt eskalerende konfrontation med Rusland er drevet af de mest korrupte motiver og tilsigter frem for alt at trække USA ind i – det, der kunne blive krig, endda en »krig uden overlevende«.

I løbet af de seneste 48 timer er tre nye »narrativer« om angivelige russiske angreb mod Storbritannien blevet sendt ud af London, som konstant optrapper og forandrer den oprindelige, udokumenterede anklage om, at Rusland – og dernæst, russere efter præsident Putins personlige ordre – forsøgte at myrde en MI6-dobbeltagent i England. Og de britiske medier har gjort en dristig »militær udfordring af Rusland« ud af en øvelse med britiske ubåde, læsset med amerikanske atommissiler, sammen med amerikanske atomubåde under polarisen.

Hvilke motiver har den britiske udenrigsminister Boris

Johnson, der ser ud, og agerer, som »Col. Blimp« fra tegneserien fra Første Verdenskrig, og Theresa May, der blev premierminister ved et tilfælde, og som har den stilling, Johnson troede, ville blive hans? De er imperialister af en finansiell og geopolitisk London-orden, som, forventer de, vil blive håndhævet militært af USA.

De ser denne geopolitiske orden blive erstattet af Kinas nye paradigme for samarbejde mellem stormagter for alle nationers fremskridt og deres befolkningers produktivitet: Bælte & Vej Initiativet med nye infrastrukturprojekter og udryddelse af fattigdom. De ønsker Kina holdt tilbage, Bælte & Vej sat under City of Londons regler; men de kan ikke få det til at ske. De ønsker Kinas allierede Rusland konfronteret og endda udfordret til kamp.

De konfronteres selv med utilfredse britiske befolkninger og en determineret og bredt støttet leder i Labours Jeremy Corbyn, som bekæmper deres geopolitiske politikker og City of Londons finansielle, imperiale bankcentrums finansielle forbrydelser. De ønsker Corbyn tjæret som en »håndlanger for Kreml« af tabloidpressen, og drevet ud.

De ser fortsat stærk modstand mod Londons geopolitik fra præsident Donald Trump. Efter 18 måneders nonstop angreb på Trump, der har deres udspring i britiske efterretningstjenester, som sigter på at knække ham eller fjerne ham, går han stadig ind for samarbejde mellem stormagterne og vinder støtte i den amerikanske befolkning.

De står meget snart over for endnu et krak i London-Wall Street-kabalen, værre end i 2007-08. Det britiske Imperiums svar på denne trussel har altid været krig.

På trods af hysterisk støtte i de store medier, så har de »nye Churchills« fra London ikke det momentum, de forestiller sig, for krigskonfrontation. Ikke engang i UK – men, for dem er det, at køre USA, altid det, der tæller mest.

Det, der nu er afgørende, er, at præsident Trump og USA vælger tilbuddet fra Kina, Bælte & Vej Initiativet, og lader dets paradigme for produktiv, økonomisk fremskridt dryppe lidt på os.

Skattelettelser og afregulering af Wall Street har ikke genoplivet, og vil ikke genoplive, amerikansk vækst fra dens lange stagnation, og heller ikke udfylde USA's enorme infrastrukturunderskud. Det vil derimod de tiltag, som stifter af *EIR*, Lyndon LaRouche, har foreslået, med begyndelse i Glass/Steagall-loven til at bryde Wall Street op. Disse tiltag, som omfatter den første, statslige kreditinstitution, USA har haft siden Franklin Roosevelts Reconstruction Finance Corp., har til formål at slutte USA til et globalt samarbejde mellem suveræne nationer for »menneskehedens fælles mål«.

Det betyder at vælge Kinas fremskridt til, og Storbritanniens krig fra.

Foto: Vladimir Putin og Theresa May diskuterede spørgsmål af fælles interesse for Rusland og Storbritannien. Hangzhou, Kina, 4. september, 2016 (Kreml).

**Mere end nogensinde før
er det presserende nødvendigt
at afslutte geopolitik.
LaRouchePAC Internationale**

Webcast, 16. marts, 2018.

Fuldt dansk udskrift

Vi befinder os nu i en situation, som Helga Zepp-LaRouche tidligere i dag beskrev som »ildevarslende«; det var det ord, hun brugte. Hun sagde, »Dette kan kun forstås som et miljø med førkrigs-propaganda«. Hun sagde, at den respons, vi har set fra Vesten, fra flere lande i Europa og inkl. her i USA, til den bizarre sag med forgiftningen i Salisbury, Storbritannien, af en russisk eksspion, der blev britisk spion, ved anvendelse af en angivelig nervegift; hun sagde, at dette nu har skabt det, der kun kan betegnes som en ekstremt farlig situation, som meget let kunne eskalere hurtigt og føre til krig. Hun sagde, »Man må stille sig selv det indlysende spørgsmål: Hvor fører alt dette hen?«

Nøglefaktoren her, som Helga Zepp-LaRouche har understreget, er timing. Denne begivenhed, og alt det, der efterfølgende har udviklet sig med den, kom direkte i hælene på: 1) præsident Putins annoncering i sin tale for den føderale forsamling den 1. marts af denne nye generation strategiske våben, der totalt har ændret den internationale, geopolitiske struktur; og 2) annonceringen fra Husets Efterretningskomite, der præsideres af kongresmedlem Devin Nunes, nogle få dage senere af, at de havde afsluttet deres efterforskning og konkluderet, at der absolut ikke fandt noget 'aftalt spil' sted mellem Trump-kampagnen og russerne. Dette var absolut hele grundlaget for Christopher Steeles Russiagate-narrativ.

Download (PDF, Unknown)

Valget i Italien: En aftale om Glass-Steagall kunne føre til en solid regering

Af Liliana Gorini, forkvinde for Movisol (LaRouche-bevægelsen i Italien).

7. marts., 2018 – Resultaterne af parlamentsvalgene i Italien den 4. marts udgør endnu et politisk jordskælv, der beviser, at det gamle paradigme og etablisementet er ude, og befolkningen søger et nyt paradigme. De sande vindere af valgene er Femstjernebevægelsen, med Luigi Di Maio (31 år), som fik 32 % af stemmerne og op til 50 % i Syditalien og blandt de unge, og Lega, med Matteo Salvini, som fik 17 % af stemmerne og kom foran Silvio Berlusconi og overtog lederskabet af højrefløjkskoalitionen (der med fire partier har sammenlagt 36 % af stemmerne). Begge resultater var uventet, især, fordi der var en meget stærk kampagne imod både Salvini og Di Maio på vegne af »markederne« og den Europæiske Union, som angreb dem for at være populistiske, og hvor EU-kommissionspræsident Jean-Claude Juncker fra Bruxelles to gange blandede sig i de italienske valg og advarede om den »ikkeoperationsdygtige regering«, som ville komme ud af dem.

De absolutte tabere er Matteo Renzi, tidligere premierminister og leder af det Demokratiske Parti (PD), der gik fra 40 % ved det seneste valg til Europaparlamentet til 19 % af stemmerne, og Silvio Berlusconi, også tidligere premierminister og leder

af Forza Italia (82 år), som kun fik 14 %, efter Lega. Både Renzi og Berlusconi havde ført kampagne for et stærkere Europa, og hvor Berlusconi to gange fløj til Bruxelles for at forsikre den Europæiske Union om sin plan om at holde sig til Maastrichttraktaten og adlyde alle ordrer, der kommer derfra, og med Renzi, der proklamerede en ikkeeksisterende økonomisk genrejsning og angreb Femstjernebevægelsen og Lega som værende »ekstremistiske« pga. deres anti-euroholdninger.

Renzis hovedbekymring, som bankernes mand, var ikke så meget deres holdning til euroen, som blev opblødet i kampagnens sidste uger, men derimod det faktum, at både Femstjernebevægelsen og Lega har Glass-Steagall og en statsbank, hvilket er to af LaRouches Fire Love, i deres valgprogram. Kandidater og ledere af begge partier har fuldt og helt støttet LaRouches forslag, også i et brev til præsident Trump, i hvilket de beder ham holde sit valgløfte om at ophæve Dodd-Frank og genindføre Glass/Steagall-loven, for »ikke alene at gøre Amerika stort, men også hele verden«.

Di Maio og Di Battista, en anden leder af Femstjernebevægelsen, talte åbent om Glass-Steagall i offentlige taler under kampagnen, med Di Battista, der rejste dette forslag på nationalfjernsyn, bedste sendetid, to dage før valget. Mange af de 11 million italienere, der stemte på dem, gjorde det også af denne grund, fordi de væmmedes ved det faktum, at Renzi fandt milliarder af euros til at redde banker, inkl. banker, der var knyttet til hans egen familie, med sit »*decreto salva banche*« (dekret til bankers redning), men investerede meget få eller ingen penge i genopbygningen af de jordskælvshærgede områder, eller i nye jobs, især i Mezzogiorno, hvor arbejdsløsheden er oppe på 20 %. Det samme gælder for Legas vælgere, selv om Salvinis forslag om at standse flygtninge i at komme ind i dette tilfælde også medvirkede til hans sejr. Både Femstjernebevægelsen og Lega krævede en debat om Glass-Steagall i det italienske parlament i marts, 2017, og som blev standset af det Demokratiske Parti,

der havde formandsskabet i finanskomiteen, angiveligt som resultat af en aftale mellem Renzi og Merkel, da de mødtes i Firenze i 2015, om at holde Glass-Steagall ude af debatten.

To dage efter valgene blev Renzi tvunget til at gå af som partileder, men han meddelte stadig i en pressekonference, at han ville »nedlægge veto mod enhver regeringsalliance mellem det Demokratiske Parti og Femstjernebevægelsens ekstremister«, som, på dette tidspunkt, ville være den eneste mulighed for at danne en regering. Uden støtte fra det Demokratiske Parti, som stadig er det næststørste efter Femstjernebevægelsen, vil hverken Di Maio eller Salvini og den højrefløjskoalition, han leder (som tilsammen giver 36 % af stemmerne, fra fire partier, men som stadig er under de 40 %, der kræves af den nye valglov) være i stand til at danne regering.

Renzis linje ses som »selvmorderisk« af mange fra partiet, inkl. Apulias guvernør, Michele Emiliano, der repræsenterer partiets venstrefløj, og som sagde, »Renzi risikerer at fremprovokere en katastrofe og ødelægge PD, hvis han forhindrer partiet i at støtte en Femstjernebevægelses-regering« og ignorerer 11 million italieneres stemme, af hvilke halvdelen kommer fra det Demokratiske Parti. Men det er præcis grunden til, at vælgerne to gange har stemt Renzi ud, i dec. 2016 med folkeafstemningen om hans forslag til ændringer af den italienske forfatning, og igen den 4. marts. Som jeg skrev allerede dengang (i en erklæring med titlen, »Questo è Il Fin di Chi Fa Mal«, »Det her er slutningen på dem, der begår ondskab«); dette er (operaen) Don Juan-princippet i politik; hvis politikerne bliver ved med at ignorere kendsgerningen med fattigdom og arbejdsløshed, ikke viser nogen empati for befolkningens vanskeligheder, så vil naturlig lov (som det udtrykkes i Mozarts opera af Kommandanten) straffe dem. De kan forsøge at give russerne skylden, som Hillary Clinton gjorde, og nogle forsøgte også i Italien og påberåbte en ikkeeksisterende indblanding i de italienske valg fra de russiske trolde; men fejlen er udelukkende deres egen.

Men, hvis Femstjernebevægelsen ønsker at være en troværdig regeringsstyrke, så må den droppe sin modstand mod store infrastrukturprojekter. I realiteten er det kun gennem en stor infrastrukturplan for Mezzogiorno, inkl. broen over Messinastrædet mellem Italien og Sicilien, en opgradering af jernbanenettet til moderne højhastighedskapacitet, en opgradering af havne, energiproduktion med høj energigennemstrømningstæthed, osv., at en genrejsning af den italienske økonomi er mulig, med jobskabelse og øget produktivitet.

Roosevelts Glass/Steagall-lov, som Femstjernebevægelsen inkluderer i sit program, var en del af en New Deal, baseret på præcis den form for store infrastrukturprojekter, som Femstjerne hidtil har været imod. For eksempel var Golden Gate Broen, hvis konstruktion blev promoveret af den italienske borgmester for San Francisco, ét af de mange sådanne New Deal-infrastrukturprojekter, hvis ækvivalent i dag ville være Messinabroen.

Mange iagttagere frygter nu en økonomisk krig mod Italien, som en hævn for valget, og som blev startet af Juncker, eftersom hans erklæringer inden valget ikke fremprovokerede et kollaps af italienske statsobligationer. Moody's advarede i dag om, at, med mindre den nye regering holder sig til de såkaldte »reformer« (nedskæringer, sænkning af lønninger og pensioner som i Grækenland), vil »markederne« (alias, spekulanter) snart reagere.

Movisol, LaRouche-bevægelsen i Italien, responderer til disse trusler med LaRouches Fire Love, som var i centrum for vore egne valgkampagner i Italien, med meget gode responser fra mange kandidater: Med Glass-Steagall kan Italien forebygge sådanne spekulative angreb og tildele realøkonomien resurser, begyndende med de bydende nødvendige infrastrukturprojekter, såsom genopbygningen af de jordskælvsramte områder og med den Maritime Silkevej, som blev støttet af Paolo Gentilonis italienske regering, der vil forblive ved magten til efter

påske, hvor rådslagninger om en ny regering vil begynde. Movisol er den eneste styrke i Italien, der kan samle alle partier, på trods af deres uoverensstemmelser, omkring dette fempunktsprogram: LaRouches Fire Love og den Nye Silkevej. En regering kan og må dannes på basis af dette program, og kun på basis af dette program.

Foto: Leder af Movisol og mangeårig samarbejdspartner til Lyndon og Helga LaRouche, Liliana Gorini, taler for en konference i Alba, Piemonte, nov., 2016.

Det Gamle Paradigme i det transatlantiske område er døende – briterne i panik

Leder fra LaRouche PAC, USA, 5. marts, 2018 – I løbet af den forgangne uge har præsident Trump smadret briternes og deres agenter i det miskrediterede efterretningsapparat fra Obamatidens bestræbelser på at opfinde en retfærdiggørelse for krig med Rusland og Kina. De vestlige medier udløste en strøm af fordømmelser af Kina og præsident Xi Jinping i særdeleshed efter meddelelsen om, at begrænsninger af embedsperioder ville blive fjernet fra Kinas forfatning, og kaldte Xi en hensynsløs diktator, en ny livstidskejser og en fare for verden. Trump responderede under en privat middag med Republikanere: »Han er nu præsident for livstid. Præsident for livstid. Nej, han er storslået. Og hør engang, dette kunne han gøre. Det skulle vi måske prøve en eller anden dag?« De ynkelige mediehorer gik bersærk.

Den juridiske lejemorder Robert Muellers kupforsøg imod Trump på vegne af britisk efterretning, og som har til hensigt at standse Trumps samarbejde med præsident Putin, er ved at sygne hen. Et af Muellers mål sagde i dag, at han ville ignorere Muellers stævning, kaldte det en »heksejagt« og tilføjede: »Lad ham arrestere mig.« To Republikanske kongresmedlemmer har krævet en særlig anklager til at efterforske FBI's forbrydelser med at bruge den skandaløse rapport fra den britiske efterretningsagent Christopher Steele til at retfærdiggøre udspionering af Trumps valgkampagne. I dag tweetede Trump selv, at Obama bar skylden for denne heksejagt: »Hvorfor udløste Obama-administrationen en efterforskning af Trump-kampagnen (med nul bevis for forseelser) længe før valget i november? Uhørt. Større end Watergate.«

Samtidig demonstrerer Trump, at han bekæmper de neokonservative i det Republikanske Parti lige så intenst som dem i det Demokratiske Parti. I en tale ved et Republikansk fundraiser-møde i Florida, kaldte Trump invasionen af Irak for »den værste, enkeltstående beslutning, der nogensinde er truffet« og som svarer til at kaste en kæmpesten ned midt i et hvepsebo. Her står vi så, som denne verdens fjolser, fordi vi havde dårlige politikere, der kørte vores land i lang tid. Det var Bush. Endnu et virkeligt geni. Det var Bush.«

Briterne er gået i panik. Denne uges *New Yorker*-magasin udgav en lang artikel for at dække over MI6-agent Steeles rolle, med overskriften, »Hvordan eks-spionen forsøgte at advare verden om Trumps forbindelser til Rusland«. Interviewet med Steele forsøger at dække over briternes rolle i den forræderiske bestræbelse på at bringe USA's regering til fald og fremprovokere en krig med Rusland.

Panikken er også fremkaldt af chokeffekten over præsident Putins annoncering den 1. marts af nye, russiske militære kapaciteter, som gør USA's og NATO's ring af missilforsvarssystemer rundt om Rusland impotente og ubrugelige, og som Helga Zepp-LaRouche har karakteriseret som

en ny »Sputnik«-alarmklokke for verden. Wall Street-spekulanternes systemiske overtagelse af USA's økonomiske politik siden mordet på præsident Jack Kennedy gjorde det muligt for de narkodopede drenge i City of London og på Wall Street at svælge i deres forlorne penge, men det står nu klart, at ødelæggelsen af Vestens produktive og videnskabelige kapaciteter til fordel for 'funny money', 'Matador-penge', har sin bagside i ødelæggelsen af enhver reel rigdom. Putin fastslår den samme pointe ved at insistere på, at det russiske militære gennembrud er et resultat af et kompleks, der »omfatter videnskab, uddannelse, personel og moderne fremstillingsfaciliteter«, præcis det, som USA har opgivet til fordel for hurtige profitter gennem hasardspil. Putin tilføjer: »Det giver os stort håb, at alt det kan bruges og anvendes i civile industrier.«

Langt fra at være en trussel mod Vesten, har Putin opfordret Vesten til endelig at omstøde deres unipolære fantasier og sætte sig sammen med Rusland og andre og udarbejde midlerne til global fred og globalt samarbejde.

Trump arbejder også sammen med den sydkoreanske præsident Moon Jae-in for at skabe betingelserne for at løse den nordkoreanske krise. En sydkoreansk delegation til Nordkorea mødtes i dag med Nordkoreas leder Kim Jong-un, for at »overbringe præsident Moons hensigt om at bevare strømmen af inter-koreansk dialog og forbedre relationerne for at opnå en varig fred og en atomvåbenfri koreansk halvø ... så vel som en dialog mellem Nordkorea og USA og det internationale samfund«, som lederen af den sydkoreanske delegation sagde til pressen. I sidste weekend sagde Trump, at der afgjort vil komme forhandlinger mellem Washington og Pyongyang. Briterne og de neokonservative er rædselsslagne, eftersom Koreakrisen er deres primære (kunstige) retfærdiggørelse af deres militære ring rundt om Kina.

Det gamle paradigme er i færd med at smuldre. Italiens parlamentsvalg i søndags smed begge grene af de etablerede,

politiske institutioner ud, ligesom de tyske valg for fem måneder siden efterlod de traditionelle partier i total forvirring. Efter fem måneders mundhuggeri, fik de afdankede tyske partier (SPD-CDU-CSU) endelig skruet en regering sammen i søndags, som er lige så stabil som en tobenet stol. Ligesom i USA er den eneste vej til vækst og stabilitet i Europa at erkende det gamle paradigmes død og vedtage de politikker, som Lyndon LaRouche for længe siden har formuleret – Glass-Steagall bankreform; etablering af nationale bankinstitutioner i Hamiltons tradition; skabelse af massiv statskredit til en videnskabelig, økonomisk drivkraft og infrastruktur; og fuldt samarbejde med Kina og Rusland om den Nye Silkevej. Dette er sandhedens time.

Foto: Præsident Donald J. Trump adresserer nationen efter det tragiske skyderi på en skole i Florida. 15. februar, 2018. (Official White House Photo by Joyce N. Boghosian)

**Vil italiensk valg og muligt
SPD-nej
til stor koalition i Tyskland
starte
finanskaos på søndag?
Politisk Orientering 1.
marts. 2018**

v/ formand Tom Gilleberg

»Velkommen til disse tider, hvor den sibiriske kulde strømmer ind over Europa og, kunne man da håbe på, kunne have den effekt, at folk lige kunne slå lidt koldt vand i blodet og tænke sig om et par gange og måske nogen tilmed kunne få kolde fødder over denne her konfrontationspolitik, som Claus Hjort Frederiksen og andre folk, der bare marcherer i takt til de kommandoer, der kommer ud fra London; at de lige kunne begynde at tænke sig om og sige, vil vi virkelig tage en fuld konfrontation med Rusland og Kina, for, hvis vi vælger at gøre det, så kan det kun ende med én ting, og det er atomkrig og den sandsynlige udryddelse af menneskeheden ... Man kan ikke tage en 'let lille krig' med Rusland eller med Kina, og så slutter det igen; det kan i sagens natur kun blive ved, fordi Rusland og Kina kommer ikke til at kapitulere og blive loyale, vestlige lakajer, det har de gjort klart for lang tid siden. Det har både Xi Jinping og Putin igen og igen signaleret. Senest i dag holdt Putin sin store tale til nationen i Rusland, hvor selvfølgelig, ved siden af alt det andet, hvordan sikrer vi økonomisk fremgang for den russiske befolkning og sørger for, at russerne kan være et glad folkefærd; men med i alt det her var så også en gennemgang af de meget aktive tiltag, man har gang i, inkl. nye typer af atomvåben, for at sikre, at ingen skulle få den tåbelige idé, at man kunne angribe Rusland og slippe af sted med det ...«

'Demokrati': Betyder det princippet om det Almene Vel eller partipolitisk lammelse og krige for regimeskifte?

Leder fra LaRouche PAC, USA, 14. feb., 2018 – Senatets Efterretningskomites høring i går med lederne af de amerikanske efterretningstjenester, var anti-russiske, anti-kinesiske optøjer fra både senatorer og vidner. Den nye 'politiske korrekthed' i ånden fra McCarthy dominerede enhver diskussion af det faktiske emne, »trusler mod Amerikas nationale sikkerhed«. Hvis der hersker noget tvivlsspørgsmål om, hvorfor, det er mislykkedes præsident Trump at forfølge sine hensigter – stormagtssamarbejde med både Rusland og Kina om bekæmpelse af terrorisme og regionale krige – så blev de besvaret af forestillingen i Senatet i går, og som også omgiver ham i Det Hvide Hus.

De ledende folkevalgte i USA og Europa har, med deres skrigeri om, at Kina og Rusland er en trussel mod »demokratiske værdier«, demonstreret deres totalt manglende evne til at praktisere demokrati succesfuldt. Deres partier gør dem ude af stand til at regere – eller, som vi ser det i Tyskland, blot at danne en regering og forsøge at regere. De kan ikke reducere fattigdom, hvor Kina er ved at fjerne det; de kan ikke stoppe en epidemi af narckoafhængighed og selvmord. De ser et neokonservativt militær/Wall Street-kompleks føre krige for regimeskifte »imod autoritære regimer, og for demokrati«; disse krige er årsag til katastrofale menneskelige lidelser og død, og ødelæggelse af rigdomme, spreder international terrorisme og massive flygtningestrømme. De står nu over for et nyt finanskrak, der er under udvikling, og lammes af Wall

Street i at agere for at stoppe det sådan, som Kinas myndigheder har gjort. I stedet skrider de år efter år, at »Kina vil krakke«, mens Kinas bidrag til verdensøkonomiens vækst faktisk konstant stiger.

Det kræver samarbejde med Kina og Rusland at løse disse problemer, hvilket tydeligvis var, hvad Trump havde i sinde, da han indtog embedet. Men selv om gerningsmændene til »Russiagate«, som startede kupforsøget imod ham, nu er godt og grundigt miskrediterede, fortsætter processen med at tvinge præsidenten til at indtage en anti-russisk, anti-kinesisk holdning selv i hans egen administration.

To kronikker i de seneste par dage i en af Kinas førende aviser, *Global Times*, sætter Kinas evne til at tjene sit folks almene vel – regering ved og for folket – i kontrast til USA's ekstreme partipolitiske lammelse og forfølgelse af »demokrati« i fremmede lande ved hjælp af krige. Den anden kronik tog et spørgsmål op, der nu er centralt i denne amerikanske, partipolitiske lammelse: økonomisk infrastruktur.

Som præsidenten gentagne gange har erkendt: USA behandler ikke problemet med sin smuldrende infrastruktur, forsvarer ikke sine borgere mod tilbagevendende oversvømmelser under orkaner, fatale sammenbrud i transportsystemet, broer og dæmninger, der kollapser, inficeret drikkevand – og forbedrer da slet ikke deres liv med nye infrastrukturplatforme, som Kina, der har udbygget 15.000 mil moderne højhastighedsjernbaner og revolutioneret sit folks bevægelighed. Hvis USA insisterer på, at Kina er dets konkurrent, skrev *Global Times*, »så er infrastrukturbyggeri også en form for konkurrence«.

Dette er en konkurrence om at tjene det almene velfærd. Præsident Trumps infrastrukturplan, påtvunget ham af Goldman Sachs bank, vil ikke gøre det; men der er heller ikke kommet noget tilbud fra nogen af de politiske partier om et brugbart alternativ – til at rette op på mere end et halvt århundredes forfald og sammenbrud.

Det eneste alternativ, der vil virke, er det, der som sit mål har det amerikanske folks og hele menneskehedens generelle velfærd. Dette alternativ begynder med at bryde Wall Street bankerne op – med en genindførelse af Glass/Steagall-loven – og udstede for milliarder af dollars ny, produktiv kredit gennem en ny nationalbank eller Reconstruction Finance Corporation, for at bygge en ny, højteknologisk infrastrukturplatform for USA. Denne fremgangsmåde er en del af Lyndon LaRouches nu berømte Fire Love, der også specificerer NASA's tilbagevenden til et niveau af rumforskning, der svarer til Apolloprojektet, samt at genoplive forskning og udvikling af teknologier til fusionskraft gennem et forceret program.

Infrastrukturspørgsmålet bliver nu en del af de partipolitiske valg i 2018. Lad menneskehedens fælles mål og fælles velfærd dømme i denne konkurrence, som de vil dømme Kina, Amerika og »demokratiet«.

Foto: State of the Union 2018

**Helga Zepp-LaRouche:
Global politik formes i
stigende grad
af Kinas Nye Silkevej;
Tiden er inde for USA at**

tilslutte sig. pdf og video

Så inden for dette system befinder man sig i et 'Punkt 22', og den eneste løsning er at gå tilbage til det, som Franklin D. Roosevelt gjorde i 1933: gennemfør Glass-Steagall, afslut kasinoøkonomien og så gå over til et banksystem efter Hamiltons tradition – man kan kalde det, hvad man vil, Reconstruction Finance Corporation eller Kreditanstalt für Wiederaufbau (kreditanstalt for genopbygning) – og når man først har gjort finanssystemet sundt igen, er der absolut intet til hinder for, at de vestlige lande fuldt og helt kunne samarbejde med AIIB, Silkevejsfonden og andre finansinstitutioner, der støtter Bælte & Vej Initiativet. Og dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå en total katastrofe, og det er, hvad folk virkelig bør være med til at gennemføre.

Download (PDF, Unknown)

**»Tiden er inde til at lukke
britiske
imperieoperationer ned«**

Helga Zepp-LaRouche i ugentlig international webcast. pdf og video

Så vil jeg gerne sige noget om de subjektive grunde til, at jeg, på trods af alle disse farer, er fundamentalt meget optimistisk: Og der er ikke er nogen pointe i at være bekymret. Man må have en vision for, hvor man med sit liv vil bidrage til forbedringen af den menneskelige race. Jeg har en vision, der ikke er helt identisk med Xi Jinpings, men min vision er også meget lig min mands, med hvem jeg i 40 år har arbejdet på dette, at vi har en verden, hvor hvert enkelt menneske på denne planet kan få et anstændigt liv, kan opnå at opfylde hele det potentiale, som det enkelte menneske har, og at menneskeheden kan blive voksen! Vi kan gå tilbage til de værdier, der er karakteristiske for den Amerikanske Revolution, for den Tyske Klassik, for den Italienske Renæssance og andre af kulturens højdepunkter. Jeg er forhåbningsfuld mht., at vi kan få en kulturel renæssance for klassisk musik, klassisk poesi, og eftersom Kina allerede er på denne kurs ved at genoplive den konfutsianske tradition og lægger stor vægt på klassisk kultur og videnskabelige gennembrud, mener jeg, at Vesten virkelig bør gentænke, hvad vore bidrag til universalhistoriens fremme var, og dernæst genoplive dem og få en dialog mellem kulturer med alle landes bedste traditioner.

Jeg mener, at dette er menneskets natur.

Amerikas udbytte af at gå med i den Nye Silkevej: Optimisme

Leder fra LaRouche PAC, USA, 17. jan., 2018 – Inkarnerede medieseere i USA er relativt sikre på, hvad der vil ske i den nærmeste fremtid: Regeringen går af; millioner af lovende, unge mennesker bliver deporteret; en epidemi af mere og mere potente opiater vil slå et voksende antal millioner amerikanere ihjel, elektronisk overvågning af alle, hele tiden, vil fortsætte i det uendelige; præsident Trumps planlagte \$1 bio. store initiativ for at bygge ny infrastruktur vil ikke ske; krige vil fortsætte i Afghanistan, Mellemøsten og Afrika, og vi vil sandsynligvis gå i krig med Rusland i Europa eller over Nordkorea i Asien.

Erhvervsfolk har deres egen version: De kan ikke finde faglært arbejdskraft til at besætte deres ledige jobs; men de hæver alligevel ikke lønnen, fordi de er usikre på, hvad der sker, når aktie- og låneboblens brister.

Sammen med masseskyderier og periodiske terrorangreb er dette blevet amerikaneres, og europæeres, »informerede forventninger«. Tingene er gået virkelig galt siden århundredeskiftet – og især siden finanskrakket i 2007-08 – og pessimisme er således dagens orden.

Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche, som har stor erfaring med Kina og er en intellektuel ophavsmand til

instituttets politik for den »Nye Silkevej«, påpeger, at forventningerne i Kina er helt anderledes. Forventningerne her er økonomisk vækst, afslutning af fattigdom, ikke alene dér, men også i meget fattige lande, at se teknologiske vidundere og ny infrastruktur, at opleve kulturelt samarbejde med andre lande og mulighederne for fred; og endda – husker I, da millioner af amerikanere drømte om dette? – udforskning af Månen og Solsystemet.

Hun påpeger, at den voksende indflydelse, som Kinas Bælte & Vej Initiativ har – og som senest har tiltrukket den franske præsident Emmanuel Macron – er en indflydelse for optimisme og en fornemmelse af at have en mission, og ikke blot »praktiske« aftaler om at bygge højhastigheds-jernbaner, selv om disse også kan sprede en kulturel optimisme med hensyn til fremtiden.

Denne mission er afgørende for at være optimistisk. Et finanskrak af »alting-boblen« er rent faktisk på vej, og det med sikkerhed. Men, ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven, kan vi med lethed bringe banksystemet og økonomien igennem det og øge kredit til at udvide reel økonomisk produktivitet. Der findes metoder, som har stået deres prøve i amerikansk historie, til at få kredit dirigeret til de store infrastrukturprojekter og de banebrydende teknologier, vi behøver, og endda et forceret program for opnåelse af fusionskraft.

Det, der er vigtigt, er at erkende, at Kinas mission for Bælte & Vej Initiativet for stormagter, vendt mod verden, er en succesfuld mission, og at gå med i den. Kernen, som er præsidenterne Donald Trumps, Xi Jinpings og Vladimir Putins samarbejde for at afslutte 20 års permanent krig, findes stadig.

LaRouche PAC og Schiller Instituttet har lagt en klar plan for en mission. For det første, stop briternes og amerikanske imperiefraktioners og efterretningsvæseners planlagte kup mod

Trump. Efter at have påført dette kup et tilbageslag gennem masse-cirkulation af vores »Mueller-dossier«, så cirkulér dernæst Lyndon LaRouches økonomiske politikker med de »Fire Love«, for at genoprette amerikansk produktivitet og få Amerika klar til at gå med i en ny Marshallplan i Bælte & Vej Initiativet.

Dette er de *reelt informerede* forventninger for landets nærmeste fremtid.

Foto: Præsident Donald J. Trump deltager i ceremonier i marken i 2018 College Football Playoff National Championship. 8. januar, 2018. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

Regn ikke med Wall Street! Hvad præsident Trump har brug for at forstå om økonomi. pdf og video

Den fremgangsmåde, der er nødvendig, er at opgive denne idé om økonomi; at sige, glem 'tilføjet værdi', glem 'penge'. Ægte rigdom kommer af at forøge vores magt over naturen, af at forbedre vores levestandard og at opdage mere om universet og om os selv, gennem udvikling af videnskab og udvikling af en skøn kultur. Vi kan få en sådan økonomisk genrejsning; vi kan gå med i dette nye paradigme for økonomisk tankegang, som, baseret på årtiers organisering af LaRouche-parret, nu i vid udstrækning er Kinas politik gennem dets Bælte & Vej

Initiativ. Vi kan gå med i dette. Vi kan få en økonomisk genrejsning; men vi bliver nødt til at fortælle præsident Trump: Se ikke hen til Wall Street for en økonomisk genrejsning. Forvent ikke, at \$200 mia. i statslig finansiering vil blive imødekommet af en entusiastisk strøm af \$1 bio., der strømmer ud fra Wall Street for at genopbygge vandsystemet i Flint, Michigan, blandt andet, eller til oversvømmelseskontrol efter orkaner i Texas; det vil ikke ske. Den eneste måde, vi kan gøre det på, er som en national prioritet, og det er ikke muligt at opnå nogen af disse LaRouches fire politikker uafhængigt af hinanden. De følges ad: Glass-Steagall; statslig bankpraksis; teknologiske snarere end monetære målemetoder til at udfordre økonomisk vækst; og forcerede programmer for at skabe dette næste niveau, som er det sande nettoresultat, den sande, økonomiske aktivitet. Vi har brug for det som et samlet hele, som et nyt koncept for, hvordan økonomi fungerer; i modsat fald vil vi ikke få en økonomisk genrejsning i USA.

Download (PDF, Unknown)

**Uden at tilslutte sig Asiens
'Nye Silkevej',
står Trump over for et**

finanskrak

Leder fra LaRouche PAC, USA, 7. jan., 2018 – Præsident Donald Trumps administration kan ikke miste flere muligheder, hvis den skal udføre den plan, som det amerikanske folk, først og fremmest, valgte Trump til: At få USA ud af evindelige krige i udlandet og genopbygge og genindustrialisere nationen.

Hvis den store skattelettelse til selskaberne er alt, hvad Trump-administrationens økonomiske politik har at byde på, så står præsidenten og nationen over for et forestående finanskrak og endnu en såkaldt »stor recession«, der er meget værre end den foregående. Den enorme selskabsgæld og aktiemarkedsboble, som allerede i et årti er blevet skabt med gratis penge fra centralbanken, og som nu er omgivet af det, analytikere kalder »alt-boblen« med andre, eksploderende gældskategorier, kan ikke klare den mindste, kommende rentestigning. Skattelettelser for selskaberne vil ikke redde denne boble, men derimod blot i højere tempo pumpe den op, indtil den eksploderer. Storbankerne på Wall Street og i London kæmper sig ud af denne gæld ved at genforsikre den – samle den i pakker og sælge den videre – vel vidende, at den ikke kan honoreres. Amerikanske bankers sikring af gæld – selskabs-junkgæld, bil- og kreditkortgæld, studentergæld osv. – er vokset med \$1,1 billion, eller 25 %, blot i 2017.

Det Hvide Hus og Kongressen må ganske enkelt trodse Wall Streets gammelkonesnak om Glass/Steagall-loven og genindføre denne lov omgående, for at isolere kommerciel bankpraksis fra denne kasinospekulation, før den eksploderer. Og de må udstede statskredit til ny infrastruktur og et videnskabsprogram som drivkraft for økonomien, og således genopbygge produktivitet og velbetalt, produktiv beskæftigelse.

Men netop heri ligger problemet. Præsidentens møde på Camp David i denne weekend med det Republikanske lederskab, og som angiveligt skulle dreje sig om en 1\$ billion stor

infrastrukturplan, ser ikke ud til at fremvise den store diskussion eller det store fremskridt. Desperate tåbeligheder kommer frem – som at omdirigere måske \$2 mia. i annulleret amerikansk hjælp til Pakistan, til byggeri af veje og broer! – hvilket betyder, at Det Hvide Hus absolut ikke har nogen idé om, hvordan et investerings- og anlægsbudget til infrastruktur kan skabes eller finansieres. Selv hjælpen til genopbygning efter katastroferne i de stater og områder, der er hærgnet af orkanerne – og som omfatter afgørende infrastruktur til elektricitet og storm-kontrol – er blevet forsinket uden nogen som helst handling i næsten tre måneder.

Og dog vil guvernøren for Vest Virginia, når han på onsdag holder sin tale om Statens Tilstand, bygge på en langfristet forpligtelse på \$80 mia., som han har, fra et kinesisk selskab, støttet af en statsejet bank i Kina. Guvernøren af Maryland, der nu gennemfører forundersøgelser til en maglev-linje (svævetog) fra Baltimore til Washington, har en \$5 mia. stor forpligtelse fra Japan. Er der tale om en mystisk hemmelighed?

Nej, der er snarere tale om en invitation fra Kina, der virkelig er win-win, til USA om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet for storslåede infrastrukturprojekter; og en voksende »konkurrence« fra Japan for at bruge sine store kapaciteter for infrastrukturteknologi i og for andre lande, i nogle tilfælde sammen med Kina. Og Rusland og Sydkorea gør det samme med byggeri af avancerede kernekraftreaktorer.

Og der er ligeledes tale om USA's første finansminister, Alexander Hamiltons metode til kreditskabelse til ny infrastruktur og teknologier til varefremstilling, som er forklaret af Lyndon LaRouche i det 21. århundredes form. Både Kina og Japan anvender disse metoder til statslig kreditskabelse. Tilbuddet om at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet er der, givet af præsident Trumps gode ven, Kinas præsident Xi. Dette forklares fuldt ud i *Amerikas fremtid på den Nye Silkevej*, som er brochuren om LaRouches »Fire

Økonomiske Love«, der uddeles til hele Kongressen.

Den amerikanske præsidents 'Tale om nationens tilstand' den 30. jan. bliver sidste chance for, at denne win-win-strategi skal komme fra administrationen; og Kongressen må under alle omstændigheder tage dette spørgsmål op og vedtage det som lov. Uden dette, og uden Glass-Steagall, vil vi se den gigantiske Wall Street gældsboble og »finansieringsteknikker« blive pumpet op i endnu mange uger og måneder, indtil den brister ned over den amerikanske økonomi.

Foto: Præsident Donald J. Trump vandrer hen ad Det Hvide Hus' vestlige kolonnade / 3. jan., 2018.

Danmark behøver LaRouches handlingsplan inden nyt finanskrak. RADIO SCHILLER, 8. jan., 2018

https://soundcloud.com/si_dk/danmark-behover-en-handlingsplan-inden-nyt-finanskrak

Seneste politiske analyse v/ formand Tom Gillesberg

Desperat britisk angreb befrier Trump for populistisk mytologi

Leder fra LaRouche PAC, USA, 3. jan., 2018 – Med Russiagate, der smuldrer under fødderne på de angivelige olympiske guder, har briterne nu taget så desperate forholdsregler for at redde deres kupforsøg mod USA's præsident, at de utilsigtet har befriet præsidenten for den spændetrøje, der hedder »populisme«, som faktisk blev tvunget ned over ham af de selv samme kupmagere, for at begrænse hans evne til at handle.

Forud for dette udløste London to panikslagene og ynkelige operationer i løbet af de seneste 48 timer, og som havde til hensigt at genoplive det døende og miskrediterede Russiagate. For det første skrev de to høvdinge fra Fusion GPS, Glenn Simpson og Peter Finch, en kronik i *New York Times*, hvor de hævdede, at de havde reddet Amerika fra »et angreb på vort land fra en fjendtlig, udenlandsk magt«, ved at hyre ruslandseksperter fra britisk efterretning Christopher Steele til at sætte det, Trump helt korrekt kaldte en »bunke skidt«, sammen. For det andet, så offentliggjorde sladderjournalisten Michael Wolff, hvis andet værk var en biografi af Rupert Murdoch, en forpremiere på sin nye bog, *Fire and Fury: Inside the Trump White House*, i den britiske sprøjte for britiske efterretning, *Guardian*, der udgav udvalgte afsnit fra bogen, som citerer Steve Bannon, den anti-kinesiske, anti-russiske tosse, der fortsætter med at hævde, at han er en af Trumps nærmeste rådgivere til trods for, at han er blevet fyret af Det Hvide Hus. Bannon citeres for at sige, at mødet mellem Paul Manafort, Jared Kushner og Donald Trump, jr. og en russisk advokat i juni 2016, var »forræderisk«, »upatriotisk« og »noget rigtig skidt«.

Hvad var Trumps respons? Han kom omgående med en udtalelse,

der meget ligefremt, som han plejer (med en indbefattet reference til Franklin Roosevelt), siger:

»Steve Bannon har intet med mig eller mit præsidentskab at gøre. Da han blev fyret, mistede han ikke alene sit job, han mistede forstanden ... Steve havde meget lidt med vores historiske sejr, som blev leveret af dette lands glemte mænd og kvinder, at gøre ... Steven repræsenterer ikke min base – han er kun med for sin egen skyld. Steve foregiver at være i krig med medierne, som han kalder oppositionspartiet, og dog brugte han sin tid i Det Hvide Hus til at lække falske informationer til medierne for at gøre sig selv langt mere betydningsfuld, end han var. Det er det eneste, han er virkelig god til. Steven var sjældent i møder med mig alene og foregiver kun at have haft indflydelse for at narre folk, der ikke har nogen adgang eller nogen anelse, og som han hjalp med at skrive forlorne bøger.«

Dette skal ses som en uafhængighedserklæring fra den højrefløjs-, populistiske klappælde, der har forsøgt at bejle til Trump for at få ham væk fra sin forpligtelse til at etablere venligtsindede relationer med Rusland og Kina. Bannon og hans Breitbart-nyhedssite bruger det meste af deres tid til at tilskynde til forberedelser til konfrontation, både økonomisk og militær, imod Rusland og Kina. Deres eneste basis for at forsvare Trump imod Robert Muellers Russiagate har været at anklage Hillary Clinton, snarere end Trump, for aftalt spil med den store, slemme russiske bjørn – og således forvrænge den meget virkelige kendsgerning, at Hillary Clinton og Barack Obama var fanatisk indstillet på at indlede en krig med Rusland og Kina, som kun blev forhindret af Clintons nederlag i præsidentvalget.

Trump's virkelige base drejer sig i stigende grad om kun én ting – nemlig, at han må se at lykkes med at genopbygge amerikansk industri og den smuldrende infrastruktur og skabe tusindvis af jobs; i modsat fald vil han miste sin stærke støtte fra arbejderbefolkningen. Trump holder i denne uge

flere møder for at forberede en kampagne for en national infrastrukturpolitik. Selv, hvis de kommer frem med et kompetent program, vil det mangle midlerne til at finansiere det, hvilket vil være umuligt uden at bekæmpe den massive spekulationsboble, der har sat det vestlige banksystem på en kurs for et snarligt kollaps, som er langt større end det i 2008. Lyndon og Helga LaRouches og deres organisations årelange kamp for at genindføre Glass-Steagall, genetablere en nationalbank og frigive denne nations industrielle og videnskabelige potentiale reflekteres i stigende grad i diskussioner fra alle sider af det politiske spektrum, som diverse rapporter fra i dag viser.

Men tiden er knap. Finanskrisen vil, hvis den ikke løses gennem at fjerne den spekulative boble, eksplodere og ødelægge enhver bestræbelse på at Gøre Amerika Stort Igen. Alt imens LaRouche Political Action Committee (LPAC) fortsætter med at cirkulere afsløringen af »den politiske lejemor Robert Mueller«, så uddeler vi nu også, til alle senatorer, alle kongresmedlemmer og tusindvis af regionale politiske ledere og samfundsledere, vores brochure, »LaRouches Fire Love & Amerikas Fremtid på den Nye Silkevej«. Dette er Trumps nødvendige vej til succes.

Foto: Til venstre, Steve Bannon; til højre Donald Trump.

**Modstanderne er Wall Street
og Londons City
– De allierede er Rusland og**

Kina

Leder fra LaRouche PAC, USA, 1. januar, 2018 – Om kun fire uger vil præsident Trump holde en State of the Union Address – tale om nationens tilstand – med sit løfte om at genopbygge Amerikas økonomiske infrastruktur, der står på spil og er tvivlsomt. USA og Europa står over for et nyt finanskrak, centreret omkring Wall Street og City of London, og præsidenten spilder tiden med at foregive, at aktiemarkedet repræsenterer en stor genrejsning af den amerikanske økonomi.

Det amerikanske folk, der har samlet sig omkring os for at forsvare præsidenten mod det britiske angreb under ledelse af den juridiske lejemorder Robert Mueller, må få Trump og Kongressen til at begribe, at der ikke har været tale om nogen økonomisk genrejsning. Der kommer flere og flere advarsler, der siger, at den enorme gældsboble i selskaberne er ved at være klar til at briste, og en drastisk skattelettelse til disse selskaber vil blot tvinge mere luft ind i boblen og få den til at eksplodere.

Vi må meget hurtigt bryde Wall Street-bankerne op, før dette krak kan nå at indtræffe, og skabe reel værdi og produktivitet gennem at udstede – ikke \$1 billion – men derimod mindst \$2-3 billion i ny statskredit til at bygge ny, national infrastruktur på højeste teknologiske niveau. Dette omfatter et netværk af højhastighedsjernbaner, der skal bygges lige så hurtigt og effektivt, som nationer som Kina og Japan har bygget dem. Det omfatter avancerede teknologier for kernekraft, og det omfatter at få NASA tilbage på hele Månen og omkring den; og det omfatter teknologi for fusionskraft, så vi kan tage til Mars.

Finansministeren og Wall Street har solgt den idé til præsident Trump, at den amerikanske økonomi skulle befinde sig i et stort opsving. Men, hvorfor var dollarkursen så lav i forhold til andre, store valutaer i 2017, og hvorfor falder

den stadig efter skattelettelser og rentestigninger? Hvorfor stiger dødsraten fortsat i Amerika, og hvorfor falder den forventede levealder fortsat? Hvorfor nåede det sandsynlige tal for dødsfald som følge af overdosis af opiater op på et ugudeligt 70.000 i 2017, inklusive hundreder af mennesker, der døde af overdosis *mens de var på arbejde*? Og hvorfor, sidste gang, selskaber fik muligheden for at hente penge hjem fra udlandet til en superlav skattesats i 2005, brugte de da 95 % af det til at opkøbe aktieandele og uddele dividender? Hvad var det, der fulgte kort tid efter – velstand, eller et globalt finanskrak?

Præsident Trumps fejltagelser med denne såkaldte økonomiske genrejsning gør det vanskeligere, nu, at få den reelle genopbygning af amerikanernes ødelagte infrastruktur, som han ønsker, og som han vil kræve i sin State of the Union tale. Amerikanske aktivister må nu få dette til at ske: At fikse det, som præsident Eisenhower for 65 år siden kaldte »de rystende mangler for at imødekomme krav som følge af katastrofer eller forsvar«, som vi nu atter ser det i ødelæggelserne efter orkaner, strømsvigt, ukontrollable brande og togulykker. Det vil kræve en masse statskredit, og *EIR*-magasinets stifter Lyndon LaRouche har defineret, hvordan det skal gøres.

Præsidenten er endnu hårdere angrebet af geopolitisk tænkning, som kræver udenlandske modstandere, hvis besejring gennem krig eller på anden vis må være målet for amerikansk »sejr«. Vil han konfrontere Kina over »handel«? Kina bygger store infrastrukturprojekter i hele verden og arbejder på at fjerne fattigdom, *inklusive i USA*, hvor investeringer nu giver håb til guvernør Justice i Vest Virginia, vores tredjefattigste stat.

Vores job frem til denne dato, den 30. januar, er at få præsidenten og denne, ikke 'gør ingenting', men 'ved ingenting' Kongres til at tilslutte USA Bælte & Vej Initiativet, Kinas »Nye Silkevej«.

Så kan vi synge den gamle nytårssang:

»Should geopolitics be forgot
And buried for all time?
Should war and plunder be forgot,
For the aims of all mankind?
“For all of mankind, my jo,
For all of mankind,
Let war and plunder be forgot
For the aims of all mankind!«

Frit oversat:

Melodi, ‘Skuld gammel venskab rejn forgo’

»Skuld geopol’tik ren forgå, For altid kules ned?

Skuld krig og hærgen ren forgå, For den fælles men’skehed?

For fælles men’skehed, åh ja, For fælles men’skehed,

Lad krig og hærgen ren forgå, For den fælles men’skehed!«

Foto: Præsident Donald Trump underskriver Direktiv 1 for Rumfartspolitik. 11. dec., 2017.

(Official White House Photo by Joyce N. Boghosian)

Vestligt vanvid: Bitcoins’ storhed og fald

23. dec., 2017 – Millioner af naive eller blot grådige investorer er blevet narret ind i »bitcoins«, en Internet-spekulationsbegivenhed, der skal forestille at være en »alternativ valuta« til dollaren, men som ikke har forbindelse

til nogen virkelighed – ud over et vist antal computere og de mennesker, der bruger deres keyboard til spekulation. Og virkeligheden er ikke til fordel for bitcoins: I går tog deres »markedsværdi« et styrtdyk på 30 % og standsede ved omkring 10.000 stykket. Tidligere på ugen stod den til \$20.000. Andre cyber-valutaer som e Bitcoin Cash, Ethereum eller Ripple blev trukket med ned i hængedyndet.

Blot her den 18. dec. advarede Danmarks nationalbankdirektør, Lars Rode, borgerne i et radiointerview: »Hold jer væk fra det, det er dødeligt!« Spekulationsmarkedsmisbrugere såsom Neil Wilson fra mæglerfirmaet ETX Capital nægter imidlertid at tage ved lære, men nedspiller i stedet fredagens krak: »Det er for tidligt at ringe med klokkerne til begravelse. Det ser mere ud til, at tiden er inde til at få nogle ekstra gevinster og bruge pengene på en særlig festlig jul.« Det kan man da godt gøre; men så er der måske ikke flere penge tilbage til selve begravelsen om få dage. Og: Ethvert stormløb væk fra bitcoins og til at få ægte dollars ud af dem, vil udløse det store krak.

Det er interessant at bemærke, at fremtrædende modstandere af Glass-Steagall spiller en ledende rolle i promoveringen af Bitcoin-vanviddet: For eksempel er i Tyskland og Europa ingen anden end Frank Schäffler, tidligere finanspolitisk talsmand for de Frie Demokrater (FDP), direktør for Bitcoin Europe SE, en af de store spillere i dette marked for virtual reality.

Alle træerne i briternes skov kunne falde

Leder fra LaRouche PAC, USA, 4. dec., 2017 – Selv om 'fake

news'-pressen og de anti-russiske, politiske kræfter i begge partier fortsætter den daglige polemik imod præsident Trump, så konfronteres heksejagten, anført af den »juridiske morder«, Robert Mueller, for at afsætte præsidenten og bringe den amerikanske regering til fald, med afsløring og eskalerende modangreb fra patriotiske kræfter. Det første, 10.000 eksemplars store oplag af *EIR's* undersøgende rapport, »Robert Mueller er en umoralsk, juridisk morder: Han vil gøre sit job, hvis I giver ham lov«, har gennemtrængt Kongressen og andre nationale, politiske kredse og har en stærk virkning. Den trykkes nu i andet oplag.

I løbet af weekenden truede Husets Efterretningskomite under kongresmedlem Devin Nunes med at bringe anklager om foragt for Kongressen mod både Justitsministeriet og FBI, hvis de ikke fremlagde de længe krævede dokumenter om FBI's rolle i det miskrediterede dossier, der blev udarbejdet af MI6-agent Christopher Steele, og FBI's brug af dette falske dokument til at lancere det juridiske angreb mod præsident Trump.

Mandag morgen forsøgte Justitsministeriet at berolige Nunes ved at annoncere, at de vil give flere af de FBI-agenter, der er involveret i alvorlige forbrydelser med deres kupforsøg mod Trump, lov til at aflægge forklaring for Husets Efterretningskomite. Mens dette skrives, står det ikke klart, om Nunes vil gå frem med sagsanlæg for foragt og forlange fuld overholdelse fra de slyngelagtige efterretningsfolks side, under Kongressens forfatningsmæssige mandat til at føre tilsyn.

Bestræbelsen på at give russisk indblanding i valget skylden for Trumps valgsejr er blevet udslettet: af Trump selv, der holdt fast ved nødvendigheden af at arbejde sammen med Rusland på venskabelig basis for at bekæmpe terrorisme i Syrien og andre steder; af førende eksperter i forfatningen, som Alan Dershowitz, der har vist, at Trump har handlet fuldstændigt inden for rammerne af præsidentskabets forfatningsmæssige myndighed; og af Veteran Intelligence Professionals for Sanity

(VIPS), der beviste, at der ikke fandt nogen hacking sted af det Demokratiske Partis computere, hverken fra Ruslands eller nogen andens side.

Men, der ligger en sårbarhed i præsident Trumps vision. Selv om han er forpligtende engageret over for en genopbygning af amerikansk infrastruktur og industrielle kapacitet, og over for at arbejde sammen med Kina og andre om global udvikling, så har han hidtil accepteret myten om de tårnhøje aktiemarkedsværdier som et tegn på fremskridt snarere end en farlig, spekulativ boble, der ikke kan opretholdes, og hvis kollaps er uundgåelig. I hele Europa og Amerika ringer bankerne selv med alarmklokkerne i panik (se advarslerne fra Bundesbank og Den internationale Betalingsbank, BIS), men har ingen idé om, hvordan de skal løse problemet.

Der er kun én redningsbåd – genindførelsen af politikker i Hamiltons tradition (det Amerikanske Økonomiske System) i USA og Europa, som det fremlægges i LaRouches Fire Love, samtidig med, at Øst og Vest bringes sammen i ånden fra den Nye Silkevej, der anføres af Kina.

Helga Zepp-LaRouche talte på Forum for det 21. Århundredes Maritime Silkevej i Zhuhai, Guangdong-provinsen, den 2. nov., og kaldte sin tale, »Bælte & Vej Initiativet og en dialog mellem kulturer, baseret på deres højere udtryk«. I dette uddrag indfanger hun arten af den nuværende fare og dens nødvendige løsning:

»Geopolitik, ideen om, at en nation eller gruppe af nationer har ret til at forfølge deres interesse imod en anden gruppe af nationer, har ført til to verdenskrige i det 20. århundrede. Det turde være indlysende for enhver, at, i atomvåbenalderen, kan krig ikke længere være en metode til at løse konflikter, hvis vi som menneskelig art ikke skal frembringe vores egen udslettelse. Menneskeheden adskiller sig fra alle andre, hidtil kendte arter i universet derved, at vi har evnen til skabende fornuft. Dette betyder at vi, til

forskel fra dyrene, bevidst kan forandre måden, vi eksisterer på; uophørligt kan opdage nye, universelle principper inden for videnskab og kultur og udvikle en dybere og mere intens kundskab om det fysiske univers, som vi udgør den vigtigste del af. Så det er på en vis måde iflg. lovmæssighed, at menneskeheden ville få ideen om, hvordan man overvinder geopolitik og etablerer et system for selvstyre, der vil garantere menneskehedens langsigtede overlevelse.

Ideen om et »fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«, som blev fremlagt af præsident Xi Jinping, udgør netop denne idé. Ved at anbringe begrebet om den ene menneskehed, defineret ud fra standpunktet om vores fælles fremtid, som referencepunkt for, hvordan vi skal tænke på politiske, økonomiske, sociale og kulturelle spørgsmål, har præsident Xi etableret et højere fornuftsgrundlag, en idémæssig basis for en fredsorden for hele planeten.«

Hun understregede, at den amerikanske præsident Donald Trump har taget et lille, men afgørende skridt i denne retning gennem sin historiske Asienrejse. Alt imens han må forsvares mod det britiskstyrede kupforsøg, så må han også af inspirerede borgere blive bevæget til fuldt og helt at gå med i det Nye Paradigme, der nu er inden for rækkevidde.

Foto: Vagtparaden foran Buckingham Palace.

Bundesbank ser trussel mod finansiel stabilitet,

rapporterer EIR Strategic Alert i Europa

4. dec., 2017 – Selv om de anvender banksprogets typiske underdrivelser, ser den Tyske Bundesbanks Rapport for 2017 om Finansiell Stabilitet risiko for en finansiell nedsmeltning i begge de to tilfælde af en stigning i rentesatsen og en fortsat lav rentesats. Dette er en Punkt 22-situation (eller, valget mellem pest og kolera), som kun har én eneste løsning: at erstatte det nuværende, bankerotte system med et Glass/Steagall-system.

Der er, lyder det i rapporten, flere indikatorer på, at risikopræmierne systematisk er for lave, og at risiciene derfor er undervurderede. På baggrund af de lave renter er der især risiko for, at markedsaktørernes solvens er overvurderet.

»Risici for det tyske finanssystems stabilitet eksisterer fortsat og kunne stige. Det kunne ske som følge af en pludselig rentestigning, såvel som også som følge af et fortsat lavt renteniveau. Her er der fare for, at risici kunne opstå fra værdikorrektioner [sic] af værdiaktiver, ændringer i renten og kreditbegivenheder (som f.eks. misligholdelse af obligationer), og de øger hinanden.«

De tyske bankers kritiske tilstand ses af den kendsgerning, at banker i stigende grad har lånt til kortfristet og flydende rente og investeret til langfristet, fast rente og skabt en farlig ubalance i tilfælde af en »korrigerende« af renten, eller andre eksterne chok. Særligt eksponeret er lokale banker, siger rapporten. Kravene mod ikke-banker er især øget og er særlig høje blandt sparekasser og kreditunioner. Samtidig er mængden af kortfristet indskud med en forfaldstid på én dag markant øget.

Mængden af husstandslån over ti år til fast rente er øget fra

23 til 45 % i de seneste 14 år. I tilfælde af en rentestigning, vil banker være tvunget til at betale afkast på indskud, som er højere end deres indtjening på disse langfristede investeringer. Dette udgør en stor systemrisiko, i betragtning af størrelsen af den involverede kredit.

Samtidig kunne en fortsat politik for lav rente øge incitamentet til at løbe risici for at få højere indtjening, og kunne således skabe vanskeligheder for banker.

Rapporten analyserer prisdynamikken på beboelses-ejendomsmarkedet og bemærker, med nogen bekymring, at huspriserne i de største tyske byer, iflg. en målemetode, var 15-30 % overvurderet i 2016, sammenlignet med blot 10-20 % i 2015.

Alt imens Bundesbank advarer om systemiske risici, er ECB i en tilstand af fornægtelse. Som besvarelse på spørgsmål, stillet af medlemmer af EU-parlamentets Økonomiske og Monetære Komite den 20. nov., sagde ECB-chef Mario Draghi, at han ikke kunne se nogen bobler og nogen systemisk risiko.

**Den internationale
Betalingsbank, BIS, ringer
alarm
over globalt finanskrak; Vi
har brug for Glass-Steagall**

nu !

4. dec., 2017 – I sin seneste, kvartårslige finansrapport, der blev udgivet i går, ringede Den internationale Betalingsbank (BIS) alarm over, at den globale finansielle situation er fyldt med farer. Rekordhøje aktivpriser og et uholdbart gælds niveau i national og international valuta, minder om perioden forud for finanssammenbruddet i 2008, på trods af centralbankernes bestræbelser på at stramme kredit, sagde BIS, rapporterer CNBC.

Claudio Borio, chef for BIS' Monetære og Økonomiske Afdeling, talte med medierne i går og advarede om, at »de sårbarheder, der er opbygget på hele planeten under den lange periode med usædvanligt lave rentesatser, er ikke forsvundet. Et højt gælds niveau, både inden for national og international valuta, er der stadig. Det samme er de luftige værdiansættelser«. Desuden, fortsatte han, »jo længere, perioden med at tage risici varer, desto højere kan den eksponerede status blive. Kortsigtet ro kommer på bekostning af langsigtet uro«.

Med hensyn til USA's økonomi, rapporterede BIS, synes de fire kortfristede rentestigninger siden slutningen af 2015 ikke at have afskrækket investorer fra at løbe en risiko, som de oppustede aktivpriser indikerer. Faldet i priser på egenkapital og stigningen i generelle låneomkostninger for husstande og foretagender, som er det normale resultat, når centralbanker hæver renten, har ikke materialiseret sig i USA. Federal Reserves opstramning har ikke skabt noget hak i det, Borio beskriver som markedets »kådhed«. Der er naturligvis ingen omtale af Glass-Steagall som eneste middel til at stemme op for den tøjlesløse spekulation, der forklarer denne »kådhed«.

»Det er, som om tiden var gået i stå«, bemærkede Borio. »Aktørerne på finansmarkedet havde badet i lyset og varmen fra deres 'Guldhårs-økonomi' i det forudgående kvartal. Det

fortsatte de med i det seneste kvartal.«

I sin dækning af BIS-rapporten påpeger *Guardian* advarsler fra Neil Woodford, stifter af Woodford Investment Management i U.K., og som sagde i et interview til *Financial Times*, der blev bragt 1. dec., at han mener, at de globale aktiemarkeder befinder sig i en boble, og når den brister, bliver det større og farligere end nogle af de værste markedskrak i historien. »Der er så mange røde lamper, der lyser, at jeg har opgivet at tælle dem.«

Foto: BIS' hovedkvarter i Basel.

Europæisk appel til præsident Trump om at indføre Glass/Steagall. Liliana Gorini fra konferencesalen, Frankfurt, Tyskland, 25.-26. nov., 2017

I sidste måned besluttede vi, fordi den Europæiske Union forbyder diskussionen, at bringe diskussionen fra Italien til USA. På hvilken måde? Vi skrev et brev til præsident Trump for at minde ham om det løfte, han gav under valgkampagnen, om at genindføre Glass/Steagall-loven. Et hundrede treogtredive parlamentsmedlemmer underskrev brevet – fra det italienske parlament, det Europæiske Parlament, inklusive hr. Zanni, der

indsamlede otte underskrifter fra parlamentsmedlemmer på dette brev, samt fra nationale parlamentsmedlemmer: regionale rådsfolk fra Lombardiet, Veneto og folk fra Syditalien.

Liliana Gorini: Mit navn er Liliana Gorini, og jeg er forkvinde for *Movisol*, LaRouches organisation i Italien og en nær medarbejder til fr. Helga Zepp-LaRouche og hr. LaRouche gennem 40 år. Jeg siger dette, fordi jeg af fysiske årsager ikke har deltaget i konferencer, og nu er jeg her endelig: Så mange mennesker kender mig måske ikke.

Jeg vil gerne kommentere, hvad Zanni netop sagde om situationen i Europa, og især i mit land, Italien, og fuldt ud bekræfte det, han sagde om virkningerne på befolkningen af den Europæiske Unions vanvittige politik, og især om bail-in. Der er allerede ofre i Italien for denne bail-in-politik og Bankunionen: To pensionister tog deres eget liv, fordi de mistede hele deres opsparing. Dette var ikke rige mennesker. Dette var almindelige mennesker, der havde sparet op i hele deres liv, og deres penge blev ganske enkelt stjålet med denne bail-in (ekspropriering af bankindsud). Det er ikke en løsning; der skaber faktisk flere problemer.

Efter problemet med bankerne i Veneto har vi nu også et problem med de væsentligste samarbejdsbanker i Genova, *Carige*, der er ved at gå fallit, og folk er bange. De ikke alene mister deres jobs, og økonomien synes at fortsætte udelukkende, fordi folk lever af deres opsparede midler. Italienerne har tendens til at opspare penge; men hvis de også mister deres opsparinger, vil de ikke alene ikke have et job, men de vil heller ikke være i stand til at overleve. Så det græske mareridt er ved at komme meget, meget tæt på for alle italienere.

Men, i den Nye Silkevejsånd findes der en løsning, så jeg vil gerne overbringe de gode nyheder til alle i den optimistiske ånd, som fr. LaRouche gav udtryk for i sin åbningstale: I Italien har vi haft en diskussion, som vi begyndte for mange

år siden, baseret på LaRouches Fire Love, og især den første lov, Glass/Steagall. Den debat, som *Movisol* – vi – skabte, har nu bragt otte lovforslag ind i det italienske parlament; i mellemtiden debatteres det i fire regionale råd. Der var for nylig en diskussion i Finanskomiteen om dette.

I sidste måned besluttede vi, fordi den Europæiske Union forbyder diskussionen, at bringe diskussionen fra Italien til USA. På hvilken måde? Vi skrev et brev til præsident Trump for at minde ham om det løfte, han gav under valgkampagnen, om at genindføre Glass/Steagall-loven. Et hundrede treogtredive parlamentsmedlemmer underskrev brevet – fra det italienske parlament, det Europæiske Parlament, inklusive hr. Zanni, der indsamlede otte underskrifter fra parlamentsmedlemmer på dette brev, samt fra nationale parlamentsmedlemmer: regionale rådsfolk fra Lombardiet, Veneto og folk fra Syditalien.

Mange andre mennesker underskrev dette: Betydningsfulde økonomer, journalister, ledere af aviser, jeg selv – jeg var selvfølgelig blandt de første underskrivere.

Vores idé er at bringe dette brev til Kongressen i januar måned for at fremme de tværpolitiske lovforslag, der er blevet foreslået i den amerikanske Kongres. Som I ved, har et par republikanere og mange demokrater introduceret [eller medsponsorert] lovforslag. Glass/Steagall-loven var i partiprogrammet for både det Republikanske og det Demokratiske Parti, ligesom det også er i de fleste italienske partiers partiprogram. I Italien afholder vi parlamentsvalg, sandsynligvis i maj. Alle [forslagene] om bankopdeling og Glass/Steagall er i alle disse italienske partiers partiprogrammer, fra venstre til højre.

Dette skyldes alt sammen vores kampagne i Italien. Jeg vil særligt gerne introducere denne unge mand – der er årsag til, at jeg er her, for han kørte mig – Massimo Coldamassaron. Det var ham, der indsamlede alle underskrifterne, opsøgte politikere og slog dem oven i hovedet og sagde, »Jeg vil redde

mine børns fremtid, og I må vedtage Glass/Steagall, ellers vil vi meget snart stå uden et land.« Han har denne samling appeller, og han spurgte – og jeg gør dette, eftersom vi er her – om der er nogen af jer, som helt sikkert Hussein Askary, Ulf Sandmark, Jacques Cheminade, alle, der har en position, en eller anden fremtrædende politisk rolle, og vi vil gerne tilføje flere navne til disse 130 italienere, et par mennesker fra Frankrig, fra Tyskland, fra Sverige, fra Danmark, således, at når vi tager til Washington, vil det stå klart, at, ikke alene Italien, men hele Europa, hele Europa ønsker LaRouches Fire Love og Glass/Steagall.

Så kom hen til mig eller Massimo, og vi vil tilføje din underskrift, og vi vil sørge for, at denne appel ender i præsident Trumps hænder: Vi vil sørge for det. Mange tak. [applaus]

Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne fuldt ud støtte denne idé. Jeg mener, det er et meget nyttigt forslag, så alle fra alle lande, der ønsker at støtte dette initiativ, bør kontakte Liliana og Massimo. Jeg mener, at europæerne ikke har forenet deres stemmer, og jeg mener, at det, MP Zanni udtrykte, at der er denne diskrepans mellem den Europæiske Unions politik og så de europæiske landes evne til at forsvare deres egen interesser, er meget klar. Jeg mener, at denne konference kan være et godt udgangspunkt for at optrappe et sådant krav.

Jeg vil opfordre jer alle til at henvende jer til Liliana og hjælpe med i denne kampagne, ikke blot ved at levere en underskrift, men ved at forpligte jer til at gøre det, Massimo gjorde. Vi kan alle sammen henvende os til politikerne, til borgmestrene, til parlamentsmedlemmer og kræve, at de forsvare det almene vel.

For blot at styrke det, der blev sagt om finanskrisen: Vi sidder på en total krudttønde. Tegnene på, at krisen i 2008 gentager sig i langt større skala, er overvældende. Gældskrisen er større end i 2008; alle parametrene –

derivaterne, de forgældede stater, selskaber, studenters gæld, krisen på ejendomsmarkedet – alle parametrene er omkring 40 – 80 % værre end i 2008. Og den Europæiske Union har netop udstedt retningslinjer, der går ud på, at de ikke har nogen værktøjer ud over at stjæle borgernes penge. Dette er virkelig et meget farligt øjeblik, som vi bør bruge som udgangspunkt for at gå ind i en regulær mobilisering for at få disse Fire Love gennemført.

Foto: Forkvinde for Movisol, den italienske LaRouche-bevægelse, Liliana Gorini.

ECB's 'mening': Bank bail-in 'værktøjer' betyder ingen indskydergaranti

21. nov., 2017 – EU afprøver muligheden under bank bail-in-regimet for at konfiskere indskud under €100.000, eller »dækkede indskud«. Den Europæiske Centralbank har nu givet en positiv mening til planen, i et dokument, der rapporterer ECB-'meninger', efter anmodning fra EU-kommissionen og EU-parlamentet, dateret 8. nov., 2017.

https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/legal/pdf/en_con_2017_47_f_sign.pdf

Forholdsreglen kaldes »Præ-opløsnings-moratorium-værktøj« og består i at indefryse indskud og give kunder lov til at hæve et mindre, skønsmæssigt beløb til daglige udgifter, og at de kun kan få noget efter at vente i fem hverdage. »Moratorie-værktøjet« roses af ECB i dets 'mening' for at give myndigheden, der opløser banken, »mere fleksibilitet«. Det

erkender udtrykkeligt, at virkningen er at afslutte indskydergaranti, der i øjeblikket er op til €100.000 i indskudte midler i en bank.

ECB er udmærket klar over forholdsreglens ulovlige natur og forventer derfor, at »disse vidtrækkende beføjelser kun vil blive praktiseret under ekstreme omstændigheder«; og »den maksimale periode for et moratorium kun bør være fem hverdage i alt, en begrænsning, der også er nødvendig i betragtning af den alvorlige virkning af et moratorium på kreditorenes rettigheder. ECB formaner, at forlængede perioder, i hvilke indskyderne ikke har adgang til deres indskud, underminerer tilliden til banksystemet og sluttelig kunne skabe risici for den finansielle stabilitet«.

Man skal ikke lade sig narre af de formanende ord i ECB-dokumentet; disse »ekstreme omstændigheder« kan forventes i den nærmeste fremtid, med flere og flere eksperter, der advarer om et kommende kollaps af finanssystemet.